

да припознаѣ, рѣче, че носѣтъ ми ѣ много дългъ. “Въ туй врѣме кристалныйтъ палатъ ся сруши, и бабичката, която държеше Милкѣ за рѣкѣ, каза на принца: „Припознайте че сте ми много одѣжени; азъ колкото и да ви приказвахъ за вашыя носѣ, но вый никога не рачихте да припознаете грѣшкѣтъ му, ако да не бѣше ся случила една прѣчка въ туй, което вый толко желаехте. “ По єдинъ такъвъ начинъ самолюбіето ни крѣе както душевнытъ, тѣй и тѣлеснытъ недостатѣцы. Разумътъ колко и да иска да ни ги открие, но ный не ся сѣгласуваме, освенъ въ часа, когато самолюбіето ги намѣри противны на нашытъ интересы. Милчо, комуто носѣтъ бѣше станалъ обыкновенъ, възползова ся отъ този урокъ: Той ся ожени за Милкѣ, и поживѣ съ неѣ благополучно за много години.

ГРОЗДАНА.

Вый имяхте право да ни кажете, че тази прикаска ѣ была хубава; но, драга моя пріятелко, възможно ли ѣ да си неознава челоувѣкъ недостатѣцытъ? Азъ съмъ секога вѣрвала, че не съмъ хубава, и ако ми нѣкой кажеше противното, щехъ да си помыслѣ, че ми ся подемира.

УЧИТЕЛКА.

Самолубіето ви ѣ казвало, че не сте хубава, но азъ ся облагамъ че невѣрвате да сте грозна.

ГРОЗДАНА.

Когато ся оглѣдамъ, видѣ си ся грозна; но често сѣ ми казвали прѣдъ очитѣ, че съмъ была отъ тѣзи грозны, които угождать: и тѣй азъ си знаѣ че съмъ грозна, но сѣщовременно съмъ и обычна.